

A 100 éves jövendőmondó szentenciái 1904-re.

BEKÖSZÖNTŐ.

„*Nem boldog a magyar*“ ezt mondta *Szemere*,
Akárhogy vergődik, nem mehet semmire.
Sok rossz szokásából kivetkőzni nem tud
Egymást marja mindég, békességhez nem jut.
Mohácsnál feneklik ma is busulása,
Hogy mi lesz majd ebből, boldog Isten lássa.
Hová lett a *virtus*? Nyoma alig akad,
Mindenki *hazudik*, majd bele nem szakad.
Az *igaz bátraknak* ritka a példája,
Kevesen készülnek dicsőség utjára.
Az ifju legénynek *nincsen nevelése*,
A betüt csak rágja. De hol van erénye?
Munka, vetekedés, neki nem élvezet,
Egyik sem kiáltja: vágok olyan rendet.
A hazuglevelek rontják a világot,
Tömik hazugsággal egyre az ujságot.
Nem ért az a tollhoz, aki tollat forgat
Bátran hazudhatik. Inkább foszszon tollat.
Mi a mestersége, ki-ki azt folytassa,
Nem metszettél kaptát vagy annak gyilkosa.
Minden mesterséget tanulni is szokás,
Csáky szalmája egy: *ez az ujságírás.*
Jól beszélt *Szemere*, midőn azt mondotta,
El kellene nálunk ehhez is iskola.

TAVASZ.

Kirántják a magyar földjét lába alól,
Könnyelmüségéért keservesen lakol.
Hazaáruló az, ki a földjét eladja,
Elveszi örökét ebek harminczadja.
Megmondta Széchenyi: Vigyázzatok erre!
Hogy mi az orvosság, erről szólt *Szemere*.
A kisebb jussokat egy darabban tartsák,
Ezeket osztani, eladni ne hagyják.
Otthonvédő törvényt hozzanak a népnek
Jutalmául a bőven ontott vérnek.

NYÁR.

Széchenyi azt kérdé és a kérdés talál:
Emanczipálsz? Téged hát ki emanczipál?
Elég már a zsidó, uj nem kell belőle,
Ugy is nagy nehezen tudunk élni tőle.
A pipát, magyarom, ugy szokás megtömni,
Hogy mi benne vagyon, föl is *tudjuk szívni*.
Sülyedő hajóba nincsen arra eset,
Okos hajós, hogy venne uj terhet.

ŐSZ.

Eljöhet az idő, mindenütt füstölög
Ropog majd a puska, az ágyu menydörög.
Minden gátra jusson ekkor vitéz legény,
Dupla rózsát hajtson magyar *hadi erény*.
Békében és hadban a dolog veleje
Csak ősi virtus a *dicsőség kutfeje*.
Ha célzol, hát találj, puskád mikor sütöd,
Vágni is jól tudj, ha ellenedet ütöd.
Élted kikeletjén *vetekedjél* abban,
Tanulj vágni, löni, hasznát veszed hadban.
Ne korcsmában legyen híres csak a legény,
De harczban kitartó, hozzá bátor s *kemény*.

*Egyedül állunk mi az egész világon,
Szívünk, karunk, fejünk mindig helyen álljon.
Hazáért nem halni kell, hanem élni,
Az ellenségtől sohse szabad félni.
Többet ér a püpos minden vasgyurónál —
Aki fegyverével ellenséget talál.
Nem kell akkor majd annyi sok katona,
Nem is kerül oly sok, temérdek bankóba.
Aki a lövésben találja a szeget,
Egy esztendő mulva mindjárt haza mehet.
Ne halaszszuk, fogjunk a munkába már,
Mert nem lesz becsület, Tokaj és Budavár.*

TÉL.

Minden érdem lelje a jutalmát,
Akármilyen szegény nyerjen aranyalmát.
*Király a nemzettel legyen egy érzésbe
És tekintsen be a magyar szívébe,
Ekkor aztán bizvást megláthatja:
Magyar lelke arany és erős a karja.
A magyarnak fája fel az égig nyulik,
Közel akar jutni fényes csillagokig.
Bécsből többé nem lehet már nyerni,
Különben fa, kertész el fognak enyészni.
A király és nemzet kössön örök frigyet,
És döntsön közöttük az igaz szeretet.
Királyon örködnek majd magyar angyalok,
Harangoznak! Ébredj! Király és magyarok.
Szemere Miklósnak szándékai ezek
Tartsa meg szívetek. Tartsa meg eszetek.*

*

Egek országából Széchenyi ha hallja,
Öröke egy részét ő reá bizhatja.

